

Anyádat!

(KÉTFEJEZET)

I.

Legjobb lesz, ha most elmegyek hazulról... Szó nélkül magára kapta az esőkabátot, a leomló haját kapucni alá gyömöszölte, és lerohant a lépcsőn. Nem bírt ottmaradni tovább. Egyszerűen felnyílt a szeme, és egészen más színben látta azt az embert, akivel lassan két éve élt együtt. Élete első komoly kapcsolata volt, tele lelkesedéssel, felnőtt feladatokkal, és férfigatyaikkal. Mire magához tért, hétköznapi szerelemmé hamvadt a vágyakozás, hiszen minden pillanatban elérhető volt a kedves. Talán túlságosan is, mert nem dolgozott a drága. Helyesebben dolgozott, de egyelőre azon, hogy dolgozhasson. *Ó, ez a siklóbeszéd...* A férfi következetesen kibújt a számonkérés alól, és a nő csodálta, miképpen képes mindig megúszni. Fialap tapasztalatlanságában nem mérte fel a következményeket, s némileg demokratikusnak vélte a helyzetet. Némileg viszont nyugtalanította a helyzet, de a modern idők felkiáltójeleként értékelte, hogy a férfiak is sírhatnak; kiváltképp önmaga erőpróbájának tekintette a helyzetet.

Állhatatossága sértetlen maradt, de halálra sértődött, amikor egyik hazalátogatásnál, anyukája nevében nevezte a dolgokat. *Annarozsi, drágám, olyan férfit kellene választanod magad mellé, akiből hasznod is származik...* Akkor ő szorosra préselt szájjal nézett a szülőanyja szemébe; legszívesebben visszavágott volna: *Ugyan, anyu, te olyat választottál?* De nem vágta, mert mindketten tudták, hogy olyat választott, csak hogy végül nem az vette őt feleségül. Ebben maradtak, az anya meg a lánya, majd bementek együtt a nagyszobába. Apu minden szempontból békésen ült a fotelban, és nézte élete tévéesorozatát. Éppen a családját adták, melynek tagjai a húsleves- rántott csirke uborkasalátával- almás pite trió utáni ejtőzéssel múlatta a vasárnap délutánt. *Minden rendben?* Kérdezte a filmbéli apa a filmbéli gyermekétől. *Igen, hogyné...* A megnyugtató választ követve apu fölöslegesnek tartotta megismételni a kérdést az igazi lánya felé. *Szólj, ha valamire szükséged van...* Mondta valamelyikük, és apu szemhéjai egyre lejjebb ereszkedtek, miáltal zökkenőmentesen átkeveredett egy másik előadásba.

Anyunak sem kellett kétszer mondani, újból a konyhába perdiült, és a célzottan túlzó mennyiségű ebédmaradékot az utolsó combig útra kész állapotba hozta. *Adj annak a szép embernek is belőle...* Mondta, és kedvesen legyintett, ráadásnak egy húszezrest nyomott a szatyor oldalzsebébe. A lány hálásan nézett rá, megölelte, de semmilyen ígéretet nem tett arra nézve, hogy a szép, de haszontalan embert belátható időn belül egy csúnya hasznosra cseréli. A kapuban kölcsönösen felszólították egymást, hogy ki-ki vigyázzon magára, hosszan integettek, és a lízingelt kis piros újabb két hét távolmaradást kezdeményezve kikanyarodott a mellékutcából. *Újabbban egyedül jön haza...* Aggódott anyu, miközben apu nevében is csókot dobott, ugyanakkor

halovány remény ébredt a szívében, hátha ez valamiféle jel, miszerint másik vő-jelöltre számíthat – előbb vagy utóbb.

A leány melegséggel a szívében és elégedettséggel a gyomrában autózott hazafelé, s nem állt szándékban lecserélni a támadósort. Amikor hazaért, kicsomagolta és izléseesen felszolgálta a szajrét; alufóliába burkolta a csirkecombok végét, ahogyan a céges fogadáson látta, salátával megágyazott a fasírtgolyóknak. Amikor készen lett, úgy érezte, semmiféle utazást nem tett, mindössze átment egyik szobából a másikba. A férfi – akit másképpen szeretett, mint például aput –, kísértetiesen hasonló pózban fogadta. Pállott pólóban, bamba- borostásan, mintha nem is vizsgán éretté nyilvánított egyén lenne, üveges tekintettel bámult a képernyőre. A tévében a sorozat sokadik részét sugározták, benne az ő jelenetükkel. A filmbeli nő indulatosan sorolta, hogy házon kívül és belül, mely értékes munkákat végzi ő, ugyanakkor milyen hiátusok mutatkoznak a párja részéről, aki még egy köszönömöt sem dob a törődésért. *Dög-unalom...* Gondolták, s csodák csodájára nem lépett közbe a távirányító, hogy egy másik párocska harmonikusabb történetére ugorjon; egyszerűen azért, mert nem volt, aki kezelje. Az imádott férfi édesdeden szunyókál a kanapén, szája szegletéből komótosan csordogált lefelé az alma. *Így nem lehet beszélgetni...*

Annaróza, mintha álmából riadna, összerándul, s úgy érzi, roppant kicsi lett számára ez a hely. Életében először tisztán látja, amit átélt, levegőért kapkod, és nem törődve az etikettel, köszönés nélkül lerohan a lépcsőn. Odafönt rendületlenül folytatódik a tele-regény. *Imádlak...* Duruzsolja a filmbeli férfi. Alázatosan fölpillant, ahogyan a szóváltások alkalmával szokta, de a kedves hölgy nem várt éberséggel kérdez. *És azon kívül?* Rövid hatásszünet, s a folytatást a következő részből tudhatjuk meg. A nővé érett leányszó akkor már árkon-bokron túl jár. Nyirkos alkonyat telepedik az utcákra, ki teheti, behúzódik, vagy el sem indul. Annarózának nincs úti célja, szeme előtt baljós kétség lebeg, és életében először megfutamodna a befutó előtt. Órákon át kóro fák között botorkál, utcákon, parkokban tekereg, azután megint csak visszakeveredik a házak közé. Magában próbálgatja a ki nem mondott mondatokat. *Elegem van, költözz el... Bárhová...* Kavarog a feje, irgalom és borzalom zagyvája, s az édesanyja szavai csengenek a fülében, mire kénytelen belátni: *anyu bölcs asszony...*

Végül hazafelé veszi az irányt, s az egyik kapualjból artikulálatlan hörgés zúdul az utcára. Erősödik a hangvétel, mocsokszó keveredik az üvöltésbe, érthetőre formált fogódzók a badarságban. Torzképű rongyszedő imbolyog a járdán, orvos soha nem látta, s ha nem jut hozzá a napi hat decihez, üvölt. Most még csak négy félnél tart, annak is jelentős részét ráborította a ruhájára, kárba vezett az aznapi bevétel. *Kibaott viillág...* Annaróza illatos, fiatal, nem akar tudomást venni, amióta az eszét tudja, biztonságot ígért neki a civilizáció. *Nei ússszod megg...* Ígéri az elborult elme, és ököllet hatalmasat csap a szemetesekukára, műanyagszilánkok pattannak szét. Örült, gondolja a nő, de zsigerig hatolnak belé a hangok. Nem akar borzongani, hiszen ez egy örült, nem akar félni, hiszen csak örült, arra pedig kiváltképp nem akar gondolni, hogy hiszen örült, és ő kitől kérhetne segítséget. Eltereli gondolatait, pár perc és itt a busz, akkor átvág, és fölugrik a hátsó ajtón. Az utcán alig járnak, egyik oldalon a borult

elme harcol a világgal, a másikon a nő megbújik a fák között, nehogy megsértse, amiért iszonyodik tőle.

Hoá méisz te ribbbansz... A férfi irányt változtat, és visszafelé indul, úgy tűnik, földre viszi a lendület, de erősebb önmagánál, s talpon marad. A nőt meglepi, hogy a másik ilyen pontosan felmérte a menekülési kísérletet, de tartja magát. Lassan lépeget, mintha ráérésiből sétálgatna az út szélén, s végül sikerül leráznia. Annaróza felsóhajt, kesztyűs kézzel babrálgat a rajzolt szemöldökén. A buszban szellősen utaznak; mackósapkás férfi a csuklóban újságot olvas, mellette két fruska telefonozik, egy maguk fajta szerelmespár elszórtan létezik. *Süsörrítéd a pirossz szájjadat...* Az üvöltéssel cefre, és mosdatlan szorongás bűze terjed szét. *Megint itt van...* Az olvasó mellékesen szemléli az új felszállót, és a legközelebbi megállónál távozik a lányokkal együtt, a pároccka egymásba feledkezve csókolózik tovább. *Moss föööl, te áállatttt...* ordítja a részeg, és cifrázza tovább, pillanatra sem feledkezik meg a társadalmi nemi szerepekről. Amikor szembefordulnak egymással, a nőt gyomorszájon vágja a felismerés, hiszi is, nem is, amit lát: *Hiszen ez az én hajléktalanom...* Korábban így kérkedett magában, amikor rágondolt.

Hetente kétszer-háromszor találkoztak, véletlen akarattal, mert az egyikük lakhelye felé vezető úton volt a másik tartózkodási helye. Kifejezetten rajta: télen-nyáron, éjjel-nappal, az aszfalton elterített hullámpapír, hálósák, persely, meg a szokásos *etilapu*-kellék. Ő hívta így, a horpadt arcú rongyfészek, az ötven körüli hetvenes, mert csak ekképpen volt képes kibírni. Reggel két fél, délben két fél, és az elalvás előtti szeszadag – amit bármely napszakban bevehet. Valamirevaló steril torkú röhögve összeszedi a rávalót; legfölbjebb nem eszik aznap, csak mohát. A nő reggelente futni jár, neon zöld mezben, ruganyos cipőtalpakkal gyűjti a kilométereket. Tán egy éve, hogy kiszemelték egymást: a hajléktalan hálásan néz, dicsér, a nő sóhajt, hallgat, majd otthon átöltözik, és megnyugszik a lelkiismerete: havonta egy ezrest dob mindig ugyanabba a kasszába. A rongyos illendően köszöni, megkérdezi, dohányzik-e a nagysád, azzal pár szál cigi is leesne, de nem; marad sportos, karcsús, neonban.

Nem ismert meg... Vagy megismert... Melyik a rosszabb? Tűnődne Annaróza, de ismerőse határozott léptekkel megindul felé. A szerelmespár időben lelépett, más jelentkező nem akad útitársnak, kettesben maradtak. *Útálllaak...* ordítja az eszetlen, alkoholos nyál fröcsög szét. *Úúútálllak benneteket...* *Mind!* Felkiáltójelet rajzol a karjával, közben a slicce körül matat, a nőt lehúzza a félelemörvény. Már nem gondolkodik modern eljárásokon, preventív megértésen, menekülőre fogja. Ahhoz, hogy előrejusson a fülkéig, át kellene kelnie az örületen, a sofőr pedig, mint aki ott sincs, rendületlenül vezeti a buszt. A nő az ajtószegletben keresne menedéket, de fékezésnél a tehetetlen zsák rászik, s akkor mintegy megoldás kínálva, váratlanul kinyílik a hátsó ajtó. A részeg saját lendületétől kizuhan az úttestre, rántaná magával a nőt is, de az visszahúzza magát, és marad belül. Ajtók záródnak. Csikorognak a fékpofoák, a busz hat keréken csúszik előre vagy tíz métert, végül rángatózva megáll. Csönd.

Annarózának alig maradt ereje felállni, végül összeszedi magát és leugrik. A járdán csődület támad, az emberek kérdezősködnek, ügyesen összerakják a történetet, és a

sérültet nézegetik. *Szegény pára...* Sajnálkoznak, és a jobb élet reményéről elmélkednek. Rövidesen megérkezik a mentő, összekaparják a rongyost, a rendőr kikérdezi a sofőrt, hogyan történhetett meg, hogy menet közben kinyílt az ajtó. Vagy negyedórát tart a kihallgatás, a hatóság minden részletre kíváncsi. Azalatt behízalgő női hang árad a busz hangszórójából, a gépi szöveg vagy hússzor körbejátssza a mantrát. *Kedves utasaink, szíves türelmüket kérjük, a menetrend rövidesen helyreáll... Helyreáll...* A nő reszketegen babrál a kabátja gombján, amit tudott, elmondott. *Szükség esetén beidézhetjük...* Biccent felé a rendőr, és méregeti, ekkora fizikummal lehetséges-e kivégezni egy embert. Ácsorognak még egy darabig, s a további kérdéseket megelőzendő, a nő távozik.

Mégis mi más lehetett volna válaszolni arra, hogy ismerte-e az áldozatot? Tűnődik, mivel kénytelen volt hazudni, nehogy valamely közösséget feltételezzenek ő, és a hajléktalanja között, vagy megvádolják, amiért nem mutatkozott elég megértőnek. Az élmény továbbdolgozik benne, leginkább a kimutathatatlan dobbanás a szügye környékén nem akar múlni, ami akkor keletkezett, amikor a rongyos megindult feléje. Hazaérkezvén végignéz a saját hajlékán, amit megosztott álmai férjijával. *Csak nem jutunk idáig...* A szavak hatalmán gondolkodik, de minduntalan felvillannak előtte a baleset képei. *Talán nem halt meg teljesen...* Ízelgeti, mit jelenthet a *teljesen* olyasvalaki számára, aki addig félholtként élte az életet, de nem tudja megvitatni a történetet, mert a férfi, akit szeretett, elment otthonról.

II.

Psztt, jön... Anett visszatér a levegőzésből, s úgy tesz, mintha nem tudná, mennyire csámcsogták szét az életét, mialatt távol volt. A családtagok valóban túlvannak már a cirkuszi lét sejtelmein. Sokkal inkább értelmezhető számukra a másik ági rokonleányzó, Estilla sorsa, s ha már együtt vannak, őt is előveszik. Esti óvónőnek tanult, s amióta végzett, kitűnő diplomával gondozza a piciket. Nagyanyja, Annus javasolta neki, ha vonzódik a gyerekekhez, töltse közöttük az életét. Estilla örömmel fogadott szót, és boldogan ment nap mint nap munkába. Ancsúr, az édesanyja viszont megint csak nem volt elégedett. Apjához hasonlóan, jogásznak szánta a lányát, rideg fényű tárgyalótermek teljhatalmú úrnőjének, aki sok év tanulás után a neve elé kanyaríthatja a Dr-t. *Anyá, én nem ártom magam mások dolgába...* Védekezett Estilla, s maradt hagyományos nő, aki munka közben sem tesz egyebet, mint amit családilag elvárnának tőle. A történet hallatán a családtagok bólogatnak, és védelmükbe veszik a lányt: *Hadd csinálja a gyerek, amihez kedve van...* S miután egyik téma követi a másikat, nem várt kapcsolódással – Anett nagynéni segítségével – kiderül, hogy Estillának különleges hobija is akad.

Esti először húzódozik, végül az unszólásra bevallja, hogy néhány éve labdarúgó játékvezető képesítést szerzett. A társaság felélénkül, minden szem kocsányon csügg, amikor elmeséli, hogy míg hétköznapiokon a kiskorúakat terelgeti, hétvégén és ku-

panapokon a nagyobbakat egyengeti. *Bírónő, én nem követtem el semmit...* Ordította arcába egyszer az ismert középcsatár, mire Estilla egy kedves szabadrúgással igazította helyre. *Nekem egy nő ne dirigáljon...* Kiabált tovább a sértett, immár fektében. A focista érzékeny szerzet, és sokszor összeomlik a pályán lelkileg, úgyhogy játékvezetőnő legyen a talpán, aki két percen belül talpra állítja. A fiúk női részvétet vártak a pályán Estillától, és végig sértődtek, amikor az eleséseiknél nem volt hajlandó rögtön hordágyat rendelni. *Egyáltalán nőből van az ilyen?* Bődült a hímkórus, s hajtogatták mindaddig, amíg tiszteletlen beszédért sárga vagy piros lapot nem kaptak. *Bezzeg a férfi bírókkal lehet tárgyalni...* Próbálkozott a makacs védősor. *Mire gondol?* Érdeklődött a játékvezetőnő, s a további kommentár az öltözők belvilágára maradt.

A pikáns sztorik rendkívül izgatják a rokon bácsikat, fiúkat, s bemutatandó, hogy évszázados előnyük révén komoly tapasztalattal bírnak e területen is, vizsgáztatják a leányzót.

Na, és mit ítélsz, kisanyám, ha két labda van egy időben a pályán?

Ha nem zavarja a játékot, akkor semmit...

És ha kézhez ér a labda?

Ha a leszorított kézhez, akkor semmit...

Na, de egy sárga lapot csak kiosztasz olyankor!

Csak abban az esetben, ha láthatóan szándékos volt. Leszorított kézzel is lehet irányítani a labdát...

Lefújod-e a meccset, ha hűsz nullra vezet az egyik csapat?

Csak akkor, ha a csapatok komolytalanul játszanak, például sorozatosan öngólt rúgnak, idétlenkednek, vagy sportolóhoz méltatlanul viselkednek...

Hümmögnek-horkannak a szakemberek, érzik, komoly méretet ölt a rokonka képzettsége, és ahelyett, hogy mélyebben belemennének a szakirodalom taglalásába, archív sztorikkal jönnek elő. Legendás meccsjelentekről mesélnek, amelyek akkor történtek, amikor Estilla még a kishúgát dajkálta, és fogalma sem volt arról, hogy a kisedek világából kiszabadulva, egy százhuszszor kilencven méteres rét jelent számára kiemelkedési lehetőséget. *Bizony lehetne kisebb a pálya...* Kapkodott levegő után eleinte, amikor egy-egy kontratámadás próbára tette a tüdejét, de példát mutatott a legénységnek, és minden esetben a játékosokkal egy vonalban szemlélte az eseményeket. Máskor a hangja veszett el a sűrűségben, s inkább kétségbeesetten fújta a sípot, azután többször összerándult a gyomra, amikor huszonkét felajzott férfi kérte számon az ítéletet. Ezúttal a nagybácsi és a kisfiúk sem nyugszanak, és faggatják tovább.

Na, és azt tudod-e, nagylány, melyik volt a labdarúgás történetének legrövidebb mérkőzése?

Arra a meccsre gondol a Rezső bácsi, ami után létrejött a Premier League? A Nottingham Forest játszott a Liverpoollal. Ezerkilencszáznyolcvankilenc, április tizenöt, kilencvenhat áldozat. Hat perc után lefújták a meccset. Az egyik csapat támadója kapufát rúgott, mire az ellenfél szurkolótáborra nekiment a másiknak. Sokan az életükért küzdöttek. Azután szigorították a biztonsági előírásokat...

Honnan tudod ezeket?

Futball-történet órán tanultuk...

Ej, de fütyös kedvében van ma a kislánya!

Folytatódik a vizsgáztatás, és Kispanni mostoha-bátyja, Dezső, Rezső bácsi segítségére siet. Férfi-szolidaritásból kiegészíti az öreget, ha nem emlékezik pontosan a részletekre, de Estilla minden próbát kiáll. A férfiak a továbbiakban egymás között mérlegelik a hazai esélyeket, de képtelenek szabadulni a fütyülő-témától, és hirtelen támadt ötlettel tervet kovácsolnak: *Úgyis rég jártunk meccsen, elmennénk a következő bajnokira! Legalább figyeljük a leányzót, hogy megy neki sípolás...* Dezső gyakorlott meccsjáróként alaposan kikérdezi a lányt, s amikor kiderül, hogy nem női, hanem férfimérkőzést vezet majd, a lelkesedés a tetőfokára hág, és a bírónőt – a *játékvezetőt...* javít Estilla –, további jó tanácsokkal látják el. *Kislányám, fütyülőt igen, de bundát ne vigyél magaddal aznap...* Röhhög saját viccén a család balhátvédje; nyilvánvaló hát, hogy minden készen áll a kiránduláshoz. *Szombaton kettőkor találkozunk a stadion előtt...* Felhők telepednek Estilla homlokára, amikor megtudja, hogy a rokonok más-más csapatnak szurkolnak. *Sajnos nem tehetek semmit...* Hárítja el a viccből jövő bundázási kísérletet, s azt ajánlja nekik, hogy üljenek külön szektorba.

Alig is lepődött meg, hiszen a játékosok közül többen próbálkoztak nála, igaz más módszerekkel: *Különösen csinos ma a kisasszony... Meghívhatom meccs után egy kávéra? Cseréjünk telefonszámot!* Esti gyakorló nőként rendre leszerelte őket, bírónőként viszont helyreutasította a százaskodókat. A kísérletezési kedv nem maradt alább, sokszor közvetlenül a pályára vonuláskor megkapta: *Anyukám, téged küldött az urad, maga helyett?* Estilla elengedte a füle mellett a csipkelődést, és teljes valójával élvezte, hogy kilencven percig nála volt a kormányrúd. Erősnek érezte magát. Előzőleg az összes szakiskolát kijárta, a körzeti bajnokságban edzette magát, és megszerezte a minősítést, miszerint: *Abhoz képest, hogy nő, fizikálisan és mentálisan képes levezetni egy futballmérkőzést...* Sőt, a focitanárok kifejezetten dicsérték: *Kora és női mivolta ellenére határozott a szabályalkalmazásban, és következetes az ítéletekben...*

Kösz szépen... Köszönte szépen a százhatvankilenc centiméter magas, rövid barna hajú női mivolt, de nem érzékenykedett. Ismerte a hétköznapi és a meccsek parázs hangulatát, s méltatlankodás helyett inkább játékvezetői edzőtáborba vonult, hogy pártatlan döntéshozói képességei mellett továbbélezze fizikai állóképességét. A szorgalmas munka hamarosan elnyerte jutalmát. A partjelzői státus után saját stábot alakíthatott, válogatott oldalbírók segítségével vezényelhette a meccseket, s rövidesen megérkezett a vezetőnők karrierjének csúcsára: férfiak fölött is ítélezhetett. A nyugalmas mérkőzéseken elért sikereket követően Estilla sejtette, hogy nem lesz egyszerű dolga. Jobban örült volna, ha élete első nagy rangadója idegenek előtt zajlik. Amolyan beavatási szertartásnak vélte, és szeretett volna minden fronton megfelelni. Végül úgy gondolta, ez is hozzátartozik az akadályugráshoz, jöhetnek a házi férfiak.

A megbeszélte napon, a család átverekszli magát a beléptető kapun. Rezsőnél kicsinyke zászló, Dezsőn klubszínű sál, a fiatalabbaknál kereplő, és a csoport beolvad a nagy egészbe. A szurkolók nem bízzák a véletlenre, s bemutatót tartanak, ki a legény

a stadionban. Zúg a hajrá-rá, és a begyakorolt házi rigmus; csapatmezbe öltözött kedélyek hullámszerűen szektorról szektorra. Pontban fél háromkor a játékosok kivonulnak a csatamezőre, a játékvezető földobja a fémpénzt: fej választ, kézfogás, zászlócsere, középkezdés. Továbbra sem tétlenkednek a hangulatfokozók, síppal-dobbal buzdítják az övéiket, és szórakoztatják önmagukat. Hajtós, ki-ki meccset várnak ezúttal, amelyen hol egyik, hol másik csapat szerzi meg a vezetést. Az első félóra eseménytelenül telik. A szurkolók is napirendre térnek a női vezetés fölött, már nem vizslatják, hol tudnának beleköti az ítélkezésbe; alig történik említésre méltó esemény. Unottan köpködik maguk elé a szotyola héjat, s hogy tökéletes legyen a kedvetlenség, az eső is rázendít; a mezek hideg bőrként tapadnak a játékosok testére.

Szünet után folytatódik az érdektelenség, a focisták csúszkálnak a vizes fűvön, többen a mérkőzés abbahagyását sürgetik. *Ha a bíró földre ejti a labdát, és az nem pattan fel a sárból, le kell fújni a meccset!* Okoskodik egy szabálykönyv-fejű figura. Többen aláírásokat gyűjtenének, mások egyszerűbb megoldáshoz folyamodnak, és egy kisebb csoport beszél. *Fújd le, fújd le!* Skandálják. Az óvatosabbak viszont másképp emlékeznek, és szakszakértőt kérdeznének, ha lenne közöttük olyan. Azután abbamarad a dumálás, mert a második félidő vége felé, eladott labdák sorozatából váratlanul kibontakozik a mérkőzés első jelentősebb kapura lövése. Megreppen az oldalháló, szemből gólt kiáltanak, de a partjelző kirúgást ítél. A kihagyott helyzet felrázza a játékosokat, dehogy hagynák ők abba, éppen amikor lendületbe jöttek, s a középpályán megkezdődik a munka. Fölugrik a kispadról a had vezére, táblán rajzol, mutogat, a homlokán leszaladó izzadságcseppek esővízzel vegyülnek. Az alvezér beüvölti a pályára a kigyakorolt figura számát, az oldalvonal mentén nyargaló futár megviszi a hírt a belső tagoknak. A csapat alakzatba rendeződik, és beindul a nehézségezet.

A hazaiak védekezésre kényszerülnek, minden játékos a vár elé csoportosul, a támadókkal azonban nem lehet bírni, megbontják a rendet, s amikor egyikük mindent egy lapra feltéve beront, a védelem elveszíti higgadságát, és könyörtelenül elgáncsolja az ellenséget. A játékos arccal a földre zuhan, hemperedik párat, végül a teste alfele a tizenhatoson kívül, deréktől fölfelé viszont azon belül hever, kinyúlva. A társak odarohannak, élesztetik a hullajelöltet, és a bírót keresik. Estilla közel a jelenethez, rendelkezésre áll. Hevesen mutogatnak a férfiak, szoroson körülveszik, hogy ki sem látszik közülük. Ellentétes javaslatok hangzanak el, élet-halál kérdése az ítélet, mert mindössze egyetlen perc van hátra a mérkőzésből. A bírónő, miután meghozta a döntést, megpróbál kitörni a körből, felajzott, vörös pofák lihegnek a nyomában, és követelik az igazukat. Páran fenyegetően elé állnak, nem érnek hozzá, de izmaikat feszítve próbálják a számukra helyes irányba terelni.

A nő felszegett állal és feszes karral a tizenegyes pontra mutat. A sérült meggyógyul, és már rúgná is, a lelátón ülők felugranak, hogy jobban lássák, mi folyik odalent. A játékosok továbbra sem tágítanak; egyik fél helyesel, a másik tiltakozik. A kedvezményezett csatár fölkapja a labdát, ki nem adná a kezéből többé, és a szétázott fehér körre helyezi. Az ellenfél nem tér napirendre, és az ellenszurkolók tábora, miután a

jelekből lemérték, mi következik, összehangolt próba nélkül rázendít. *Mocs-kos ribanc! Mocs-kos ribanc!* Dörög a félstadionnyi rágalom, amikor a játékvezető a sípjába fúj, és engedélyt ad a büntető végrehajtásához. Nincs visszaút, az elégedetlenkedő játékosok kínjukban vigyorognak (lám, megkapta a magáét a ringyó). A kijelölt játékos utolsót igazít a labdán. Mint a versenyló, lábával a földet kapálja, és nekifut a lehetőségnek. Pár lépés után kissé megtorpan, s mielőtt a labdához érne, egyik lábát a másik elé lendítve becelez. A kapus elfekszik a mutatott irányba, miután a büntetés-végrehajtó nagyképműen az ellenkező sarokba gurít. Gól.

Góóóóó!! Kispadon, pályán, lelátón, ahol érik egymást, mámor-ittasan ölelkeznek a szurkolók, örömben majd' megfojtják egymást. Orvos a tanárral, az a szakmunkással, nyugdíjas a diákkal, délceg a sántával, a vidámmal, a szomorúval, sok-sok férfi kevés nővel. Az ellentábor újból erőre kap, és lendületesen ribancozik, öröm és bánatkialtások keverednek, amikor a játékvezető mutatóujját jobbra-balra mozgatva jelzi: a gól érvénytelen, és az ötösre mutat: kirúgás. *Kisanyám, te normális vagy?* A játékosok kivetkőznek magukból, az öklüket rázzák, és bő nyállal, mintha elkülöníteni akarnák az ép eszűektől, látványosan körbeköpködik. Egyikük a saját mezét is megtépi, amikor értesül arról, hogy szabálytalan cselezés miatt a gól érvénytelen. A nő az órájára pillant, időn túl vagyunk, sőt, és három hetyke sárga lappal tiszteletlen beszédért, s ugyanannyi sípszóval véget vet a dárídónak. Edző, gyúró, segéd, és töltelekemberek rohannak a pályára. A lelátón egyetlen száj sem marad tétlen; hazai- és vendégszurkoló konszenzusra jut, s egyöntetű, mélyről jövő basszussal fröcsögi bele a világba: *Mocs-kos ribanc, mocs-kos ribanc!*